

[Poul Møller.]

vi gerne ved udvalgsbehandlingen fremsætter de positive forslag og stiller de ændringsforslag til regeringsforslagene, vi ønsker fremsat. Det er en ældgammel parlamentarisk skik, som også statsministeren har levet under i mange år, og statsministeren har ingen grund til at forvente, at den skulle ændres til fordel for ham i denne situation. Jeg ved ikke engang, om forretningsordenen tillader os at stille ændringsforslag til lovforslag ved første behandling; jeg har aldrig været ude for, at det er sket.

Statsministeren siger, at vi har haft adskillige dage til at se på disse principper. Ja, vi har dog ikke haft så mange dage, som der er lovforslag. Vi fik dem præsenteret fredag eftermiddag; de blev fremsat her i tinget mandag, og hele den konservative gruppes medlemmer blev først bekendt med dem mandag. De sidste forslag er først omdelt færdigtrykt i dag under førstebehandlingen. Der er ikke gået 48 timer efter lovforslagenes fremsættelse, før vi tog fat på første behandling. Er det rimeligt at sige, at oppositionen har spildt tiden? Er det rimeligt, højtærede statsminister, under disse vilkår, når det drejer sig om 12 vidtgående lovforslag med stærke indgreb over for erhvervslivet, at sige, at mindre end 48 timers arbejde med disse forslag er tidsspilde? Det er ikke rimeligt, og den højtærede statsminister må ikke tro, at han styrker sin ellers gode position ved at forlange det af en opposition og bebrejde den, at den ikke har sine ting klar til onsdag formiddag vedrørende lovforslag, der er fremsat mandag eftermiddag. (Statsministeren [J. O. Krag]: Jeg skal svare om lidt!). Det ved jeg den højtærede statsminister skal, det giver forretningsordenen også den højtærede statsminister ret til.

Den højtærede statsminister vil altså under alle omstændigheder fastholde den plan, der er forelagt, og han har om valgmulighederne sagt, at der er ikke noget i vejen for at holde valg om dette, og henviser til, at mit partis formand, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, for nylig har talt om valg. Jeg ved, at det ærede medlem vil tage ordet i den anledning, men jeg vil gerne sige, at så vidt jeg erindrer, angik den pågældende diskussion, hvordan vi skulle løse spørgsmålet om den folkelige tilkendegivelse, inden vi skal ind i fællesmarkedet. Da var der nogen, der øn-

skede en vejledende folkeafstemning, hvis man kan finde ud af, hvad det er; det er en tanke, jeg aldrig har brudt mig om, for en folkeafstemning må være en endelig afgørelse, eller også må afgørelsen træffes her; man kan ikke have en vejledende folkeafstemning. Men heroverfor sagde man: vi må have en folkeafstemning, inden vi går ind i fællesmarkedet, så folk kan tage stilling til denne sag. Den højtærede statsminister ved, at dette er faldet bort, fordi Europapolitikken er brudt sammen; men at vi skulle gå til valg på spørgsmålet om, hvor høje lønningerne skal være i Danmark, det er dog vist et helt andet problem.

Jeg har aldrig vendt mig mod den tanke, at staten skulle fastsætte rammen for lønforhandlingerne, men hvis den skal gøres til genstand for en valgkamp, ville jeg næsten foretrække en gammeldags lønkamp. For hvis det i fremtiden skal være således, at vi gennem valgkamp skal afgøre, hvor store lønningerne skal være i vort samfund, tror jeg, demokratiet er kommet ud på en farlig slidske, som vi kan glide nedad, hvor alskens løftepolitik kan føres frem, og hvor man er i stand til at vinde et valg ved at love folk højere lønninger.

Dette kan ikke være rimeligt, al den stund man ikke selv skal betale disse højere lønninger, men det er noget, man pålægger andre eller indirekte kommer til at betale gennem valutakrise, måske gennem arbejdsløshed eller gennem højere priser. Derfor vægrer jeg mig ved at tro, at den regering, vi har, første gang den forsøger at føre aktiv indkomstpolitik, fastsætter lønhøjden ved statens indblanding og medvirken, og uden at der foreligger et forligsmandsforslag, som man kan skønne efter. Jeg vægrer mig ved at tro, at denne regering vil gøre lønsspørgsmålet til et spørgsmål om vælgernes afgørelse.

Den højtærede statsminister sagde, at der havde fundet en forhandling sted mellem parterne inden for den ramme, som det samfundsøkonomiske råd havde udstukket. Det økonomiske råds formandskab har for nylig, nemlig den 25. februar, i forgårs, udtalt sig og sluttede — jeg beder om tilladelse til at citere — med følgende bemærkning:

„I den foreliggende situation må hensynet til betalingsbalancen derfor være